

4 tips voor een warm welkom

Voor het eerst een kerk bezoeken kan een intimiderende gebeurtenis zijn. Hieronder vier dingen die voorgangers, zondagschoolleiders en kerkleden kunnen doen waardoor bezoekers zich meer op hun gemak voelen.

1. Zet gastheren en –vrouwen in

Jaren geleden bezocht ik eens een groeiende kerk die een dergelijk ontvangstcomité had. Het ging ze niet alleen om handen schudden en programma's uitdelen. Van de medewerkers werd verwacht dat ze bezoekers ten minste drie weken op rij opzochten en aanspraken. Toen ik naar deze kerk ging, kwam er onmiddellijk iemand op me af. Deze persoon begeleidde me naar de zondagschoolruimtes voor mijn kinderen

en beantwoordde mijn vragen over de verschillende bijbelstudies. Het bezorgde me een gevoel van welkom en verbondenheid.

2. Verkies gastvrijheid boven huisbezoek

Na een eerste bezoek aan een andere kerk werd ik vier keer gebeld, ontving ik twee emails en drie brieven. Toen nodigde de predikant zichzelf bij ons uit 'om ons beter te leren kennen en eventuele

vragen te beantwoorden.' Maar wij hadden nog niet eens alle dozen uitgepakt van onze recente verhuizing! Ik wilde hem wel ontvangen in mijn huis, maar ik nodigde de dominee liever uit als ik er klaar voor ben, als de familie geacclimatiseerd is en de gordijnen hangen. Het was prettiger geweest als mensen van de kerk mij hadden uitgenodigd, zodat ik hen beter had

leren kennen en me niet bekeken zou voelen.

In weer een andere kerk die ik bezocht, nodigden de predikant en zijn vrouw ons na de dienst uit voor het eten. We aten worstjes and gebakken aardappels. Het was heerlijk ontspannen en dat maakte het makkelijk om vragen te stellen over de kerk; een wereld van verschil.

3. Maak zondagsschool tot eerste contactpunt

Het afzetten van de kinderen bij de zondagsschool of crèche is vaak de eerste ervaring van gasten met een nieuwe kerk. Een warm en geïnteresseerd welkom voor nieuwe kinderen en hun ouders is bemoeidigend. Als je het laat bij een 'hallo' terwijl je je al koffiedrinkend weer richt op een van de 'vaste klanten', communiceer je iets heel anders.

Volwassen zondagsschoolwerkers dienen als belangrijke eerste aanspreekpunten. Uiteraard is de tijd beperkt, maar een kort moment van persoonlijke aandacht doet veel goeds voor het gevoel van welkom van nieuwkomers.

4. Word zelf een bezoeker

Degenen die al jaren bij dezelfde kerk horen, weten misschien niet meer wat het is om een bezoeker te zijn. Een eenvoudige oefening kan helpen: bezoek een kerk waar niemand je kent, buiten je eigen wijk en denominatie.

Ga zonder te weten wat je aan moet trekken of wat er allemaal aan programma's is. Concentreer je op hoe je wordt ontvangen en vraag je af hoe je je zou voelen als je op dat moment naar een kerkelijk thuis zou verlangen. Merk op wat de kerk goed doet en wat minder goed.

Bezoekzondag

Sommige kerken doen een dergelijke oefening een paar keer per jaar. Ze annuleren alle diensten en roepen de zondag uit tot 'bezoekzondag'. Voor een optimaal effect: raad je leden aan om ergens heen te gaan waar ze echt niemand kennen en na afloop te rapporteren over hun bevindingen. Een bespreking van de opgedane ervaringen kan leiden tot belangrijke inzichten over de eigen kerk.

De meeste kerken willen gastvrij zijn voor buitenstaanders, maar gastvrij ben je niet automatisch. Je moet er bewust je natuurlijke gewoonten voor aan de kant zetten en oefenen in oprechte belangstelling. Verwelkom bezoekers op dezelfde manier als Christus zou doen: met open harten.

Jennifer Smith-Morris

Overgenomen uit *Building Church Leaders Newsletter*, Christianity Today, juli 2009

Om te bespreken:

1. Zijn de gastheren en -vrouwen in uw kerk vriendelijk en behulpzaam?
2. Richt uw zondagsschoolteam zich bewust op nieuwe ouders die hun kinderen brengen? Hoe kunt u deze ouders beter bereiken?
3. Denk aan de meest gastvrije gemeente die u ooit hebt bezocht. Wat zorgde ervoor dat u zich welkom voelde?

“Ik las in een paar maanden de hele Bijbel uit”

Nicolet Boogaard, oppasmoeder, kwam negen jaar geleden de Hervormde Kerk van Giessen-Oudenburg binnen.

“Als tiener paste ik op in een christelijk gezin met vier kinderen. Zij vroegen me waarom ik niet geloofde. Als ik ze naar bed bracht, gingen ze bidden. Dan zat ik er maar een beetje bij. Het meisje van vier zei een keer: ‘Je gaat naar de hel.’

Mijn ouders zijn niet christelijk opgevoed en ik bezocht een openbare school. Bij ons thuis was het wel gezellig, maar mijn ouders werkten veel. In het oppasgezin was de moeder altijd thuis. De sfeer trok me aan. Vaak at ik mee en dan gingen ze ook bidden en bijbellezen. Ik merkte dat het geloof heel belangrijk voor ze was en ik was nieuwsgierig waarom.

Ik las de hele Bijbel uit

Adriaan en José, de ouders van het gezin, merkten dat ik geïnteresseerd raakte en met kerst gaven ze me een Groot Nieuws Bijbel. Wij kunnen er wel over vertellen, maar het is beter om het zelf te lezen, zeiden ze. Ze raadden me aan om in Lucas te beginnen, maar dat vond ik raar. Ik begon gewoon bij het begin, in Genesis. Geregeld vroegen ze waar ik was en dan praatten we erover.

Eind februari had ik de Bijbel helemaal uit en in maart lieten ze me de film van Jezus zien. Toen vroeg Adriaan: ‘Nu je alles gelezen hebt, geloof je het dan ook? Bid je ook?’ Ik antwoordde dat ik niet wist hoe ik moest bidden. Hij schreef het Onze Vader voor me op en diezelfde avond leerde ik het uit mijn hoofd en bad ik het. Dat was op 18 maart 2000. Toen heb ik de keuze gemaakt

Na drie weken had ik al een gesprek met de dominee

om bij God te horen. Ik heb boeken opgeruimd en cd's weggedaan. Mijn bekering was meer een kwestie van verstand dan van gevoel. Ik wist dat het waar was. Ik had de hele Bijbel gelezen en was geen tegenstrijdigheden tegengekomen. Als het waar is, dan moet ik er ook alles aan geven, was mijn overtuiging. Het mocht gevolgen hebben. Toen mijn ouders terugkwamen van vakantie schrokken ze wel. Ze dachten dat het een bevlieging was.

Eerste rij

De volgende dag was het zondag en wilde ik graag mee naar de kerk. Om half acht stond ik al bij het gezin op de stoep. Ze waren net uit bed! Samen gingen we naar de dienst van de Nederlandse Hervormde Kerk in Giessen-Oudekerk. Het was een heel lange dienst waarin een aantal ouderlingen werd bevestigd. We zaten op de eerste rij. Ik zag veel bekenden, van wie ik niet wist dat ze naar de kerk gingen. Nooit had ik de kerk van de binnenkant gezien, dus tijdens de dienst bekeek ik alles rustig. Ik kon niet meezingen en waarom ze gingen staan bij de zegen begreep ik niet, maar ik vond het niet vreemd, juist heel gezellig en leuk. Wel had ik het idee dat iedereen naar mij keek. Omdat mijn ouders een winkel hebben, werd ik herkend. De mensen waren geïnteresseerd en maakten een praatje met me.

Dopen

De eerste anderhalf jaar ging ik met het gezin mee naar de kerk. Ik durfde niet zo goed alleen. Vanaf het begin mocht ik overal meehelpen. Zo was ik hulpje bij de zondagschool en de club door de week. Na drie weken had ik al een gesprek met de dominee, want ik wilde graag gedoopt worden. Hij legde uit dat het normaal is dat je dan eerst belijdeniscatechisatie volgt. Dat betekende dat ik nog een jaar moest wachten! Dat was een teleurstelling. In september begon ik met belijdeniscatechisatie. We behandelden het boekje *Een kwestie van leven* van de Alpha-cursus en er was genoeg ruimte om vragen te stellen. Ook zat ik in een soort ontdekkingsgroepje bij een ouderling thuis. Daar namen we het boekje *De mens* door over het Lucasevangelie.

De gang van zaken in de kerk vond ik niet vreemd, maar heel logisch. Het voelde gelijk heel vertrouwd.

Een paar jaar na haar bekering studeerde Nicolet Boogaard theologie in Heverlee. Ze trouwde en verhuisde naar Emmeloord. Daar bezoekt ze nu een vrije baptistengemeente.